

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	<u>SSA Andrzej Struzik</u>
Sędziowie:	SA Hanna Nowicka de Poraj SA Józef Wąsik

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 czerwca 2013 r.

w Krakowie

sprawy z wniosku M. M.

z udziałem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.

o nadanie klauzuli wykonalności z przejściem uprawnień

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 6 kwietnia 2013 r. sygn. akt VII GCo 10/13

p o s t a n a w i a:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w części i nadać wyrokowi Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 12 grudnia 2011 r. sygn. akt VII GC 155/11 klauzulę wykonalności na rzecz M. M. w zakresie zasądzonej punktem I tego wyroku kwoty 599.260,86 zł (pięćset dziewięćdziesiąt dziewięć tysięcy dwieście sześćdziesiąt złotych i osiemdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od wymienionych tam kwot oraz zasądzić od dłużnika (...) spółki z o.o. w C. na rzecz wierzyciela M. M. kwotę 110 zł (sto dziesięć złotych) tytułem kosztów postępowania;

2. oddalić zażalenie w pozostałej części;

3. zasądzić od dłużnika (...) spółki z o.o. w C. na rzecz wierzyciela M. M. kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Kielcach oddalił wniosek M. M. o nadanie na jego rzecz klauzuli wykonalności wyrokowi tamtejszego sądu z dnia 12 grudnia 2011 r. sygn. akt VII GC 155/11. Uzasadniając to postanowienie sąd I instancji wskazał, że ww. wyrokiem zasądzono od (...) Sp. z o.o. w C. na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 599.260,86 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. Stosownie do art. 788 § 1 k.p.c. jeżeli uprawnienie

lub obowiązek po powstaniu tytułu egzekucyjnego lub w toku sprawy przed wydaniem tytułu przeszły na inną osobę, sąd nada klauzulę wykonalności na rzecz lub przeciw tej osobie, gdy przejście to będzie wykazane dokumentem urzędowym lub prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym. Urzędowego poświadczenie podpisów dokonuje notariusz stosownie do przepisu art. 88 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie. Zdaniem Sądu Okręgowego dołączone do wniosku dokumenty nie spełniają powyższych wymogów. W szczególności podpisy osób reprezentujących cedenta złożone na umowie przelewu wierzytelności z dnia 19 listopada 2012 r., obejmującej zasądzone ww. wyrokiem koszty procesu w kwocie 37.181 zł, zostały potwierdzone przez notariusza, co wynika z przedłożonego odpisu. Jednakże brak takiego potwierdzenia podpisu cesjonariusza, gdyż odpis poświadczenia został złożony na osobnej kartce, a w treści poświadczenia nie wymieniono dokumentu, pod którym został złożony podpis wnioskodawcy, a na samej umowie brak jest pieczęci notariusza, którego zastępował asesor notarialny poświadczający podpis. W konsekwencji z odpisu tego nie wynika, że poświadczenie dotyczyło podpisu złożonego przez wnioskodawcę pod umową z dnia 19 listopada 2012 r. Z kolei w odniesieniu do umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 grudnia 2011 r. obejmującej wierzytelność główną zasądzoną ww. wyrokiem wraz z odsetkami urzędowo poświadczony został podpis tylko jednej z dwóch osób reprezentujących cedenta, a to J. G. oraz podpis cesjonariusza, brak natomiast urzędowego poświadczenia podpisu drugiej z osób reprezentujących cedenta, to jest P. A.. Tymczasem z odpisu KRS znajdującego się w aktach sprawy sygn. VII GC 155/11 wynika, że reprezentacja (...) Sp. z o.o. jest dwuosobowa, zaś P. A. nie jest ani członkiem zarządu, ani prokurentem spółki.

Postanowienie powyższe zostało zaskarżone przez wnioskodawcę w całości z wnioskiem o jego zmianę i uwzględnienie wniosku oraz zasądzenie kosztów postępowania. Zaskarżonemu postanowieniu wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 788 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i przyjęcie, iż wierzyciel nie wykazał przejścia na niego uprawnień dokumentami prywatnymi z podpisami urzędowo poświadczonymi, naruszenie art. 205 § 1 kodeksu handlowego poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że J. G. nie może samodzielnie reprezentować cedenta, naruszenie art. 88 prawa o notariacie poprzez niewłaściwą jego wykładnię i przyjęcie, iż podpis złożony przez wierzyciela w dniu 3 grudnia 2012 r. przed asesorem notarialnym R. J. nie dotyczył umowy przelewu wierzytelności z dnia 19 listopada 2012 r. oraz błąd w ustaleniach faktycznych i przyjęcie, że zarząd (...) Sp. z o.o. był dwuosobowy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione w części, w której dotyczy zasądzonej wyrokiem z dnia 12 grudnia 2011 r. należności głównej w kwocie 599.260,86 zł wraz z odsetkami od wymienionych w tym wyroku poszczególnych części tej kwoty. Trafnie skarżący zarzuca błąd w ustaleniach faktycznych dotyczących sposobu reprezentacji cedenta. Zarówno odpis z Krajowego Rejestru Sądowego zawarty w aktach sprawy sygn. VII GC 155/11, na który powołuje się sąd I instancji, jak też taki odpis dołączony do zażalenia jednoznacznie wskazują, że zarząd (...) Sp. z o.o. był i nadal jest jednoosobowy, a jednym jego członkiem jest J. G.. Zawarty w tym rejestrze wpis dotyczący sposobu reprezentacji spółki dotyczy jedynie sytuacji, kiedy zarząd byłby wieloosobowy, co wynika tak z treści tego wpisu, jak też przepisu art. 205 kodeksu spółek handlowych (w zażaleniu błędnie powołano kodeks handlowy, co należy uznać za oczywistą omyłkę), który normuje sposób reprezentowania spółki tylko w wypadku, gdy zarząd jest wieloosobowy. W przypadku zarządu jednoosobowego taka regulacja jest zbędna, jako że wówczas spółka jest reprezentowana przez zarząd w pełnym jego składzie osobowym, a zatem zgodnie z przepisem art. 201 § 1 k.s.h.

W odniesieniu do wierzytelności obejmującej zasądzone ww. wyrokiem koszty procesu, której przelew nastąpił umową z dnia 19 listopada 2011 r. zasadnie sąd I instancji zakwestionował odpis tejże umowy dołączony do wniosku, jako nie dający podstaw do przyjęcia, że podpis cesjonariusza złożony pod tą umową został urzędowo poświadczony. Powołany już we wniosku przepis art. 129 § 2 k.p.c. zezwala na złożenie zamiast oryginału dokumentu jego odpisu poświadczonego za zgodność z oryginałem przez będącego pełnomocnikiem strony radcę prawnego, a przepis ten, z mocy art. 13 § 2 k.p.c., znajduje zastosowanie także do dokumentów wymaganych przez art. 788 § 1 k.p.c. Do wniosku zostały dołączone dokumenty opatrzone stosownym poświadczeniem będącego radcą prawnym pełnomocnika wnioskodawcy. Odpis dokumentu nie musi stanowić jego fotograficznej kopii, jednak musi zawierać jego pełną treść wraz z treścią umieszczonych na nim pieczęci, wskazania ich umiejscowienia, a w wypadku trwałego połączenia i opieczętowania poszczególnych kart dokumentu musi zawierać także stwierdzenie

tego faktu. W przypadku zaś złożenia kopii dokumentu odzwierciedlającej jego wygląd i poświadczonej w sposób przewidziany przez art. 129 § 2 k.p.c. kopia ta musi wiernie odzwierciedlać wszystkie szczegóły wyglądu dokumentu. Uprawnienie udzielone profesjonalnym pełnomocnikom stron przez art. 129 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie stwierdzenia, że odpis dokumentu jest zgodny z oryginałem, nie zaś stwierdzenia, że sam dokument został sporządzony zgodnie z wymogami prawa. Ocena tej ostatniej kwestii należy do kompetencji sądu. Zasadnie Sąd Okręgowy stwierdził, że przedstawiona kserokopia, poświadczona za zgodność z oryginałem, nie zawiera koniecznych elementów umożliwiających stwierdzenie, iż podpis wnioskodawcy – cesjonariusza został urzędowo poświadczony. Do zażalenia dołączono jednak oryginał umowy z dnia 19 listopada 2012 r., spełniający wszelkie wymogi związane z urzędowym poświadczeniem podpisu wnioskodawcy i w ten sposób usunięto brak stojący u podstaw oddalenia wniosku dotyczącego przelewu wierzytelności objętego tą umową.

Pomimo dołączenia do zażalenia oryginału umowy z dnia 19 listopada 2012 r., a przez wykazania dokumentem prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym, że została zawarta pomiędzy (...) Sp. z o.o. i M. M. umowa przelewu wierzytelności z tytułu kosztów procesu w kwocie 37.181 zł zasądzonych wyrokiem z dnia 12 grudnia 2011 r. sygn. akt VII GC 155/11, nie można przyjąć, że fakt przejścia uprawnienia z tego tytułu na wnioskodawcę został wykazany dokumentem urzędowym lub dokumentem prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym. Umowa ta stanowi w § 4, że przeniesienie praw do wierzytelności następuje z chwilą dokonania zapłaty pełnej ceny to jest 13.000 zł w terminie do dnia 30 listopada 2012 r. Wnioskodawca dołączył do wniosku kopię wydruku dokonania stosownej operacji w systemie bankowości internetowej opatrzonej poświadczeniem za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika – radcę prawnego. Poświadczenie to dowodzi, że złożona kopia wydruku jest zgodna z oryginalnym wydrukiem. Wydruk taki nie stanowi ani dokumentu urzędowego, ani dokumentu prywatnego z podpisem urzędowo poświadczonym, a w konsekwencji nie spełnia wymogu z art. 788 § 1 k.p.c. w konsekwencji przejście uprawnienia w tym zakresie nie zostało wykazane w sposób przewidziany przez powołany przepis.

Na marginesie zauważyć trzeba, że umowa przelewu wierzytelności z dnia 29 grudnia 2011 r. obejmująca świadczenie główne z odsetkami zawierała analogiczne postanowienie, jak wyżej opisane. Do wniosku dołączono jednak poświadczony przez pełnomocnika – radcę prawnego odpis potwierdzenia przelewu poświadzonego przez bank. Stosownie do przepisu art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe tego rodzaju potwierdzenie transakcji wystawione przez bank ma moc dokumentu urzędowego, a zatem spełnia wymóg określony przez art. 788 § 1 k.p.c.

Z powyższych przyczyn zaskarżone postanowienie w części należało zmienić na podstawie art. 13 § 2 w zw. z art. 397 § 2 i z art. 386 § 1 k.p.c., a w pozostałej części oddalić na podstawie art. 13 § 2 w zw. z art. 397 § 2 i z art. 385 k.p.c.

Mając na uwadze wysokość wierzytelności, co do której wniosek i zażalenie uwzględniono oraz tej, co do której wniosek i zażalenie oddalono, sąd na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. zasądził od dłużnika na rzecz wierzyciela całość kosztów postępowania za obie instancje.